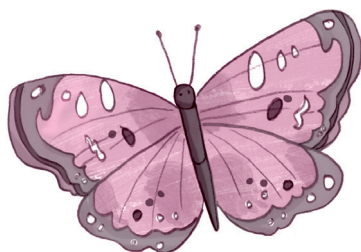

Kapitola první
Nejsmutnější den ze všech

Dneska je poslední školní den. Nemůžu uvěřit, že dneska si naposledy užijeme legraci ve škole! Když se oblékám, přemýšlím, jak moc mi bude chybět naše paní učitelka Srdečná a taky náš řidič autobusu pan Kubík.

Mamka volá: „Snídaně je na stole, Káťo!“

„Už běžím,“ odpovídám.

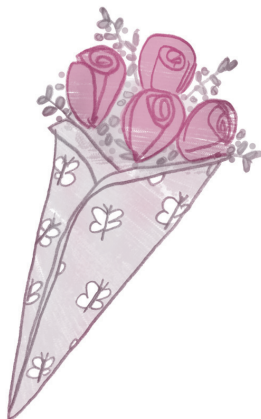
Šereda zašteká: „Haf, haf.“ Dvě štěknutí znamenají ano.

Když se na něj podívám, nadšeně vrtí ocáskem. Má radost, že školní rok končí a my si o prázdninách budeme moct každý den hrát spolu. V létě jsou dny delší než jindy v roce. Můžeme si hrát až do setmění, ale nejsem si jistá, jestli jsem na léto pořádně připravená!

„Musíš být hodný pejsek, než se vrátím,“ nakážu mu. „A až se vrátím, můžeme si na dvorku zahrát na honěnou.“

Jdu dolů do přízemí. V kuchyni leží na lince růže zabalené do papíru s motýlky. Strčím nos do pugétu a přivoním si.

Vzdychnu. „Teda mami, ty růže voní božsky!“

Mamka se zasměje. „No to nevím, ale co vím určitě, je, že tvoje paní učitelka je učiněný anděl,“ řekne. „A teď si pospěš se snídání, ať na tebe pan Kubík nemusí čekat.“

Sotva sním tři lžíce ovocných müsli kroužků, už slyším, jak před naším domem zastavuje autobus a ozývá se klakson – TÚT, TÚT!

Vezmu si batoh a utíkám ke dveřím. Pak se ale musím vrátit, protože bych málem zapomněla květiny pro paní učitelku. A to by byl opravdu malér!

Ve škole potkám svou nejlepší sestřenicí Lucku. Taky je jí smutno, že škola končí.

Ale moc dlouho smutné nejsme, protože nám naše paní učitelka přichystala překvapení! A první si toho všimne Lucka. Vyhrkne: „Koukej na ty pytlíky na lavicích!“

„Bezva!“ řeknu. Nemůžeme se dočkat, až je rozbalíme, takže se na ně hned vrhneme.

Nakouknu dovnitř.

Nejdřív zahlídnu knížku. Z toho mám velkou radost, protože vím, že královny krásy rády čtou. To aby toho hodně věděly.

Lucka vysype svůj pytlík na lavici. Jako hejno ptáčků se po ní rozletí bonbóny, prstýnek z kočičího zlata, záložky do knížek a ještě spousta dalších prima drobností.

„Týjo!“ zvolá Lucka.

Přiběhnou k nám Bětka a Pája. „Budeme mít oslavu a pizzu!“ chlubí se Bětka.

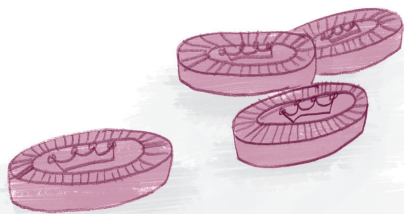
A Pája dodá: „A dortíky!“

Už se nemůžeme dočkat.

Den utíká jako voda. Po obědě hrajeme stolní hry. Já ráda hraju starou dobrou dámu. Děda mě naučil, jak hrát jako opravdový přeborník. Vždycky mám bílé kameny a Lucka má vždycky černé.

Během hry dostanu báječný nápad! „Hádej, co mě právě napadlo!“ vyhrknu na Lucku. „Co kdyby se hrálo s růžovými kameny. To by byla paráda!“

Lucka odpoví: „To jo, jenom klukům by se to asi moc nelíbilo. Ale mně jo.“

Když ve tři hodiny zazvoní poslední zvonek, nevěřím svým uším. Škola končí.

Lucka malinko pláče. Někdy se jí to stává. Nakloním se k ní a obejmu ji.

Zašeptám: „Nebud' smutná. Mysli na to, jak si v létě užiješ spoustu plavání.“

Možná, že to tak trochu namlouvám i sobě! Celou cestu autobusem mlčím. Pan Kubík o mě má asi starost, protože většinou celou cestu něco povídám. Nemá tušení, že poslední školní den je ten nejsmutnější den ze všech!

„Nebud' smutná, holčičko,“ řekne mamka.
„Mám pro tebe něco, co ti určitě zvedne náladu.“

A podá mi obálku. Roztrhnu ji.

Gratulujeme!

Vyhráváš pobyt na táboře
na Motýlím ranči!

Tábornice stráví celý
týden nabitý zábavou
u Motýlího jezera.
Čeká se jenom na tebe!

Naše heslo zní:

Jedna, dvě, chyť si mě!
Jsem tvořivá, jsem šikovná
a nevzdávám se!
Jsem holka Motýlek!

Mám obrovitánskou radost. Když byla mamka malá, taky byla na Motýlím táboře, a navíc tam Lucka jede se mnou. Ten nejsmutnější den ze všech se hnedka proměnil v ten nejšťastnější!